

ώσσα μου 'πὸν τὸν φόον μου. Καλύτερα ν' εἶεν βωβώσαι
στόμαν μου (ἦτο προτιμότερον νὰ κλείσω τὸ στόμα μου.
εἶεν = νὰ εἶχεν). Τσεῖνη σὰ νὰ ἀῆς εἶπε νὰ βωβωθῇ, δὲν
βοιγε τὸ στόμα ὁλότελα νὰ μιλήσῃ (ἐκ παραμυθ.) Μέγαρ.

βούγι τό, Πελοπ. (Λεοντάρ.)

Λέξις πεπονημένη.

Φωνή, κραυγή: ἄσμ.

Κε ἀπὸ τὰ βούγια τὰ πολλὰ κεῖ' ἀπ' τοῖς πολλὰς κατάρες
ἀνοίξαν τ' ἀγομάραμα κ' ἐβγήκε ὁ Κωσταντάκης

βούγκα ἡ, Ἡπ. (Ἄρτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Κλών.) κ. ἄ.

Λέξις πεπονημένη.

1) Παιδικὸν παίγνιον κατὰ τόπους ποικίλλον, ἀποτε-
ρυνόμενον δὲ συνήθως ἐκ ξυλίνης ἢ μεταλλίνης κυκλικῆς
πλακὸς φερούσης ὁπὰς, δι' ὧν διέρχεται σπάγγος, τῇ
βοηθείᾳ τοῦ ὁποῖου περιστρεφομένη αὕτη παράγει βόμ-
βον ἔνθ' ἄν. Συνών. βούβα (I), βούζα (I) 3. Πβ.
βούακος. 2) Ἐπιρρηματ. ταχέως Στερελλ. (Αἰτωλ.
Κλών.): Βούγκα πααίθ'. Βούγκα ἡρθι.

βουγκανάου Θεσσ. βουγκανίζου Θεσσ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. βουκανῶ = σαλπίζω. Ὅτι παρὰ τοῦτο
ἐλέγετο καὶ βουκανίζω ἀποδεικνύει τὸ μαρτυρούμενον
οὖς. βυκανισμός = βουκανισμός.

Βομβῶ: Βουγκανίζουν τ' ἀφτιά μου σὰν καμπάνις.
Συνών. βουίζω.

βούγκουρας ὁ, Μακεδ. (Κοζ.)

Λέξις πεπονημένη.

Τὸ ἔντομον κἀνθάρος: Φουνή σὰν βούγκουρας (ἐπὶ ἄν-
θρώπου ἔχοντος χονδρὴν φωνὴν ὁμοίαν πρὸς τὸν χον-
δρὸν βόμβον τοῦ κανθάρου).

βούγκρα ἡ, Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Μακεδ. (Βλάστ.)

βούγκρα Μακεδ. (Βελβ.)

Ἄγνῳστου ἐτύμου.

1) Σκώληξ παράσιτος γεννώμενος εἰς τὸ δέρμα αἰγῶν
καὶ βοῶν Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Μακεδ. (Βελβ.) 2) Σκώ-
ληξ γεννώμενος εἰς τὰ δέρματα συνήθως βιβλίων Μακεδ.
(Βλάστ.)

βουγλώσσειν τό, ἀμάρτ. μονχλούτσιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὖς. βούγλωσσο, παρ' ὃ καὶ μούχλουσ-σος.
Βούγλωσσο 2, ὁ ἰδ.

βούγλωσσο ὁ, Κεφαλλ.—Λεξ. Περίδ. μούχλωσ-

σος Κύπρ. μούγλωσσο Καλαβρ. (Μπόβ.) μούχλουζο
Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) ἀγόγλωσσο Κρήτ. ἀβγόγλωσ-
σος Κρήτ. βούγλωσσα ἡ, Χίος βόγλωσσα Ἰων. (Κρήν.)
βούγλωσσο τό, Χίος βούγλουσσου Θράκ. (Αἰν.) βόγλωσσο
Ρόδ. μόγλωσσον Κύπρ. μόγλωσσο Ρόδ. γόγλωσσο
Χίος γγόγλωσσο Χίος (Καλημ.) ἀγόγλωσσο Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. οὖς. βούγλωσσο, παρ' ὃ καὶ βούγλωσσον.

1) Ὁ ἰχθύς γλώσσα Θράκ. (Αἰν.) — Λεξ. Περίδ. Ἡ
σημ. καὶ ἀρχαία. 2) Τὸ φυτὸν βοιδόγλωσσα 2α β γ,
ὁ ἰδ., Ἰων. (Κρήν.) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.) Κε-
φαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Ρόδ. Χίος (Καλημ. κ. ἄ.)

βουερά ἐπίρρ. (Ν. Ἑστία 11, 149) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βουερός.

Μετά βοῆς: Φουγιάζουνε βουερά τὰ κλωνάρια τῶν
δέντρων.

βουερός ἐπίθ. ΚΧρηστομ. Κερέν. Κούκλ. 29 ΜΠΑ-

πανικ. ἐν Ἀνθολ. Ἡ' Αποστολίδ. 330. (Κρητικ. Ἑστ. τευχ.

14, 16) βοερός ΚΚαβάφ. ἐν Ἀνθολ. Ἡ' Αποστολίδ. 109.

Ἐκ τοῦ οὖς. βοῦη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. — ερὸς.

Ὁ παράγων βοῦν ἢ ὁ πλήρης βοῆς ἔνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Σ τοῦ καφενεῖου τοῦ βοερού τὸ μέσα μέρος
σκυμμένος ἔς τὸ τραπέζι κάθεται ἕνας γέρος

ΚΚαβάφ. ἔνθ' ἄν.

Μὴ μὲ προσμένῃς πρὸ νὰ ῥθῶ ἔς τὸ βουερό ἀκρογιάλι

ΜΠΑπανικ. ἔνθ. ἄν.

Ἀπ' τοῖς φοβέρες π' ὁ οὐρανὸς ὁ βουερός ἀπλώνει

(Κρητ. Ἑστ. 14, 16).

βούζα (βάτραχος), ἰδ. μπούζα.

βούζα (I) ἡ, Θεσσ. Πελοπ. (Τριφυλ.) Στερελλ.
(Κλών.)

Λέξις πεπονημένη.

1) Παιδικὸν παίγνιον ἐκ κομβίου τιθεμένου εἰς τα-
χείαν περιστροφικὴν κίνησιν καὶ παράγοντος βόμβον Πε-
λοπ. (Τριφυλ.) 2) Λεπτὴ σανὶς τιθεμένη διὰ νήματος
εἰς ταχείαν περιστροφικὴν κίνησιν καὶ βομβοῦσα Θεσσ.

3) Βούγκα 1, ὁ ἰδ., Στερελλ. (Κλών.)

βούζα (II) ἡ, Καππ.

Λέξις πεπονημένη.

Τὸ ἔντομον τέττιξ. Συνών. τζίτζικας.

βουξανίζω Πόντ. (Οἶν.) βιξανίζω Πόντ.

Λέξις πεπονημένη ἐκ τοῦ μορ. βουζῆ ἢ βιζῆ καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. — ανίζω, περὶ ἧς ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ.
ἐν Ἀρχ. Πόντ. 12 (1946) 59.

Πληθύνομαι εἰς βαθμόν, ὥστε νὰ παράγω θόρυβον
καὶ ἀπλῶς πληθύνομαι ὑπερβολικῶς ἔνθ' ἄν.: Ἐβουξανί-
ξαν τὰ μυρμήκια — τὰ φτεῖρά κττ. Συνών. βιζιλατῶ 1,
βιζινίζω 1, βιζουρίζω.

βουζβουζ μόρ. Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.)

Λέξις πεπονημένη.

1) Ἡ λ. δηλοῖ ἤχον βέμβικος, ἀνέμης, ἐντόμων κττ.
ἔνθ' ἄν.: Τὰ μελεσιδᾶ εὐτάγ'νε βουζβουζ ἔς σ' ὥτια μ'
κέσ' (αἱ μέλισσαι κάμνουν βουζβουζ εἰς τὰ ὦτα μου)
Χαλδ. 2) Οὖς., εἶδος παιδιᾶς τῶν ἀρρένων παιζομένης
διὰ μᾶστιγος Πόντ. (Ὁφ.)

βουζβουζίκα ἡ, Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ μορ. βουζβουζ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
— ίκα.

Βέμβιξ, στρόμβος ἐκ καρύου διατρήτου κατὰ μήκος,
διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ ὁποῖου περᾶται ξυλάριον ὅξυ κατὰ τὰ
ἄκρα καὶ στρέφεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους δι' ὠθήσεως ὑπὸ
τῶν δακτύλων: Αἰνιγμ.

Ἀνηβαίν' ἡ βουζβουζίκα, | κατηβαίν' ἡ βουζβουζίκα,

ὅλα 'φτάγ' ἡ βουζβουζίκα

(ἡ ἀνέμη. 'φτάγ' = εὐτάγει, κάμνει). Τραπ. Συνών. βουζ-
βουστέρα 1.

βουζβουστέρα ἡ, Πόντ. (Κερασ.) βουζβουστέρα
Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. οὖς. βουζβουστέρα κατὰ παρασυ-
σχετισμὸν πρὸς τὰ εἰς — στέρα λήγοντα, οἷον λαῖστέρα
κττ. Τὸ βουζβουστέρα κατ' ἀνομοίωσιν.

1) Βουζβουζίκα, ὁ ἰδ., Πόντ. (Κερασ.) β) Παί-
γνιον ἀπὸ δύο καρύδια τρυπώμενα καὶ συνδεόμενα κα-
ταλλήλως, ὥστε τὸ δεύτερον νὰ στρέφεται παλινδρομι-
κῶς ἐπὶ τοῦ πρώτου Πόντ. (Χαλδ.) 2) Σφυρίκτρα Πόντ.
(Κερασ.) 3) Ἀνδρείκελον περιφερόμενον εἰς τὰς ὁδοὺς

